

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 44/2013-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. J., P., zastúpeného advokátom JUDr. L. L., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 53/2011 z 26. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. septembra 2012 doručená sťažnosť P. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal

porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a čl. 2 ods. 2 listiny rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 53/2011 z 26. apríla 2012.

2. Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 10. mája 2007 domáhal od žalovaného – Mesta P. (ďalej len „žalovaný“) náhrady škody v sume 580 380 Sk s 8,5 % úrokom z omeškania od 27. februára 2007 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. O žalobe sťažovateľa rozhodol Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 17 C 242/2009 zo 14. marca 2011 tak, že žalobu zamietol a zaviazal sťažovateľa nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 2 614,83 €. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 53/2011 z 26. apríla 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu vo veci samej a zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania iba vo výške 200 €.

Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu zo 14. marca 2011 vyplýva, že sťažovateľ je vlastníkom nehnuteľnosti, parcely 128/1 – zastavaná plocha, vedenej Správou katastra P. na LV č. 2295 v katastrálnom území N., a spevnenej plochy nachádzajúcej sa na tejto parcele. Na základe zmluvy o nájme z 23. decembra 2004 a jej dodatku z 26. decembra 2004 prenechal sťažovateľ spoločnosti K. s. r. o. (ďalej len „nájomca“) do užívania za odplatu tento pozemok spolu s prenosnou bunkou s elektrocentrálou a dvoma rampami. Podľa ustanovenia nájomnej zmluvy bolo účelom nájmu využívať pozemok tak, že za vstup na neho bude nájomca vyberať od osôb, ktoré budú chcieť na pozemok vstúpiť motorovými vozidlami, paušálny poplatok v určitej výške. Za užívanie predmetu nájmu mal nájomca uhrádzať sťažovateľovi nájomné vo výške 580 380 Sk mesačne. Sťažovateľ bol povinný

odovzdať nájomcovi predmet nájmu v stave spôsobilom na dohodnuté užívanie. Sťažovateľ preto 21. decembra 2004 umiestnil na pozemku, ktorý bol predmetom nájmu, zariadenie – prenosnú bunku s rampami, avšak hneď v ten istý deň pracovníci žalovaného za asistencie Mestskej polície P., Obvodného oddelenia Policajného zboru P., ako aj príslušníkov Pohotovostnej motorizovanej jednotky Policajného zboru P. tieto zariadenia z nehnuteľnosti sťažovateľa odtiahli, naložili do auta a odviezli. V dôsledku uvedeného postupu žalovaného nájomca nemohol riadne užívať predmet nájmu, a tým ani zaplatiť sťažovateľovi dohodnuté nájomné za január 2005, čím vznikla sťažovateľovi škoda z titulu ušlého zisku vo výške 580 380 Sk, ktorú si sťažovateľ následne uplatnil od žalovaného žalobou. Okresný súd pri zisťovaní skutkového stavu veci poukázal na s touto vecou súvisiaci rozsudok sp. zn. 7 C 725/2004 z 13. decembra 2007, ktorým okresný súd určil, že žalovaný je vlastníkom miestnej komunikácie stojacej na sťažovateľovej parcele č. 128/1 – zastavaná plocha na LV č. 2295 v katastrálnom území N. Týmto rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť 1. júla 2008, bolo určené, že žalovaný je vlastníkom miestnej komunikácie postavenej na sťažovateľovej parcele. Ak preto sťažovateľ prenajal predmetnú komunikáciu nájomcovi pre účely výberu poplatku za vstup na ňu, prenajal tak vec, ktorá mu nepatrí, pretože vlastníkom miestnej komunikácie je žalovaný. Žalovaný odstránením sťažovateľovho zariadenia – prenosnej bunky s rampami, konal v súlade so svojimi oprávneniami vlastníka komunikácie, sťažovateľ nemal ani oprávnenie na vyberanie „mýta“ od živnostenského úradu či dopravného inšpektorátu. V konaní nebola ani preukázaná príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a zavinením žalovaného. Z týchto dôvodov preto neboli splnené podmienky na založenie zodpovednostného vzťahu. Žalovaný tiež vzniesol námietku premlčania, ktorou sa okresný súd tiež zaoberal. Okresný súd dospel k záveru, že ide o premlčaný nárok, pretože v danom prípade platí všeobecná dvojročná premlčacia lehota podľa Občianskeho zákonníka, ktorá plynie odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Táto lehota sťažovateľovi uplynula 1. februára 2007, no návrh bol okresnému súdu doručený až 14. mája 2007, teda po uplynutí premlčacej lehoty. Z týchto dôvodov okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol.

3. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku z 26. apríla 2012 poukázal na právoplatný rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 725/2004 z 13. decembra 2007, ktorým

bolo rozhodnuté, že komunikácia stojaca na sťažovateľovej parcele je miestnou komunikáciou a jej vlastníkom je žalovaný. Tento rozsudok je záväzný pre účastníkov konania, ako aj všetky orgány v zmysle § 159 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Krajský súd preto hodnotil ako nedôvodné sťažovateľovo spochybňovanie charakteru tejto komunikácie, ako aj jej vlastníctva, ktorým odôvodnil svoje odvolanie. Krajský súd tiež odkázal na niekoľko súdnych konaní, ktorými bolo vyslovené, že žalovaný odstránením sťažovateľovho zariadenia – prenosnej bunky s rampami ako prekážky ohrozujúcej plynulosť a bezpečnosť premávky na miestnej komunikácii vo vlastníctve žalovaného neporušil žiadnu povinnosť. Okrem iného išlo aj o konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 7 Co 70/2011 a jeho rozsudok z 21. novembra 2011, ktoré bolo aj predmetom posúdenia ústavného súdu na základe sťažnosti podanej sťažovateľom. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 96/2012-22 z 19. apríla 2012 odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú. Krajský súd sa tiež zaoberal námietkou sťažovateľa, že ak mu nebola priznaná náhrada škody, mal mu okresný súd priznať bezdôvodné obohatenie za užívanie pozemku v jeho vlastníctve za január 2005. Sťažovateľ sa žalobou z 10. mája 2007 domáhal od žalovaného náhrady škody z dôvodu ušlého zisku. Sťažovateľ v priebehu konania nepodal žiaden návrh na zmenu žaloby, ktorý by umožňoval súdom rozhodnúť o vydaní bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľ v podanom odvolaní svoj nový nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie jeho pozemku podriadil pod ustanovenie § 153 ods. 2 OSP, teda ako prekročenie návrhu účastníka. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia však vychádza z iného skutkového a právneho posúdenia ako nárok na náhradu škody, preto aplikácia § 153 ods. 2 OSP neprichádza do úvahy. Sťažovateľ v odvolaní tiež namietal nesprávnu aplikáciu ustanovení o premlčaní jeho nároku podľa Občianskeho zákonníka. Podľa sťažovateľa sa jeho nárok z hľadiska premlčania mal posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka, ktorý určuje štvorročnú premlčaciu lehotu, preto bola jeho žaloba podaná včas. Vo vzťahu k tomuto tvrdeniu sťažovateľa krajský súd uviedol, že sťažovateľ v čase uzavretia nájomnej zmluvy nemal oprávnenie na podnikanie v oblasti prenájmu nehnuteľností, preto aplikácia ustanovení Obchodného zákonníka nie je opodstatnená. Krajský súd rozsudok okresného súdu vo veci samej ako správny potvrdil. Vo výroku o trovách konania krajský súd aplikoval § 150 OSP a ako dôvody hodné osobitného zreteľa vyhodnotil dlhodobu

neurovnané spory medzi sťažovateľom a žalovaným ako verejnoprávny subjektom a na druhej strane vyhodnotil aj zjavne neprimerané postupy sťažovateľa, ktorými často vytváral prekážky verejnosti, preto priznal žalovanému náhradu trov konania iba vo výške 200 €.

4. Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým zdôrazňuje, že predmetná komunikácia nie je miestnou komunikáciou, pretože jej zaradeniu do siete miestnych komunikácií by muselo predchádzať správne konanie a musel by byť vyporiadany vzťah so sťažovateľom ako vlastníkom pozemku. Pritom však dosiaľ žiaden príslušný orgán nerozhodol, že predmetná komunikácia je miestnou komunikáciou. Sťažovateľ považuje právoplatný rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 725/2004 z 13. decembra 2007, ktorým bolo určené, že žalovaný je vlastníkom miestnej komunikácie na sťažovateľovom pozemku, za nezákonný. Podľa neho ide o ničotný správny akt (tzv. paakt), a to z dôvodu absencie právomoci orgánu, ktorý o tom rozhodoval. O zaradení pozemnej komunikácie do cestnej siete rozhoduje totiž príslušný cestný správny orgán, a nie všeobecný súd. Všeobecné súdy sa nevysporiadali s návrhom sťažovateľa, aby mu priznali peňažnú náhradu z titulu vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie jeho pozemku stavbou (komunikáciou) vo vlastníctve žalovaného. Pritom v danom prípade súd mohol žalobný návrh sťažovateľa prekročiť, lebo išlo o spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi vyplývajúci z právneho predpisu. Sťažovateľ tiež nesúhlasí s posudzovaním jeho nárokov podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, podľa neho mali súdy aplikovať v jeho prípade ustanovenia Obchodného zákonníka vrátane ustanovení o štvorročnej premlčacej dobe. V takom prípade by jeho nárok nebolo možné vyhodnotiť zároveň ako premlčaný.

5. Sťažovateľ navrhol vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 53/2011 z 26. apríla 2012 s tým, aby bol napadnutý rozsudok z 26. apríla 2012 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Domáha sa aj náhrady trov konania a právneho zastúpenia.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09, I. ÚS 51/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 223/09).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd napadnutý rozsudok krajského súdu.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

9. Rozsiahla časť argumentácie sťažovateľa smeruje na poukázanie, že v danom prípade nejde o miestnu komunikáciu. Podľa sťažovateľa na zaradenie do siete miestnych komunikácií by bolo potrebné, aby bolo vydané rozhodnutie príslušného správneho orgánu. Krajský súd však v súvislosti s touto argumentáciou sťažovateľa poukázal na rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 725/2004 z 13. decembra 2007, ktorým bolo právoplatne určené, že ide o miestnu komunikáciu a jej vlastníkom je žalovaný. Tento výrok je zmysle § 159 ods. 2 OSP nepochybne záväzný pre účastníkov konania, ako aj pre všetky orgány. Krajský súd v napadnutom rozsudku preto správne vychádzal z výroku tohto rozsudku a námietku sťažovateľa o charaktere a vlastníctve komunikácie posúdil ako nedôvodnú. Sťažovateľ v sťažnosti však zotrval na svojom názore, že komunikácia postavená na jeho nehnuteľnosti nie je miestnou komunikáciou a zmienený právoplatný rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 725/2004 z 13. decembra 2007 označil ako ničotný, tzv. paakt z dôvodu nedostatku právomoci všeobecných súdov rozhodovať o takejto otázke. V konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 725/2004 išlo o rozhodovanie o určení vlastníckeho práva, čo je nepochybne plne v právomoci všeobecných súdov. Okrem toho je všeobecný súd oprávnený posúdiť v zmysle § 135 ods. 2 OSP aj otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu (s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 135 ods. 1 OSP). Preto sa nemožno stotožniť s názorom sťažovateľa o nedostatku právomoci okresného súdu.

10. Sťažovateľ si žalobou uplatnil nárok na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť tým, že zamestnanci žalovaného za asistencie ďalších subjektov a orgánov odtiahli a odviezli sťažovateľovo zariadenie (prenosnú bunku s rampami, pozn.) z nehnuteľnosti sťažovateľa. V dôsledku uvedeného postupu nemohol nájomca riadne užívať predmet nájmu a tým ani zaplatiť sťažovateľovi dohodnuté nájomné. Tento postup žalovaného bol predmetom posúdenia všeobecnými súdmi vo viacerých konaniach. V konaniach vedených na krajskom súde pod sp. zn. 7 Co 70/2011 a sp. zn. 16 Co 142/2010 bolo vyslovené, že žalovaný odstránením sťažovateľových zariadení z miestnej komunikácie, ktoré

ako prekážky ohrozovali bezpečnosť a plynulosť premávky na miestnej komunikácii, neporušil žiadnu právnu povinnosť. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku s týmto záverom stotožnil a sťažovateľ „... v podanom odvolaní uvedený záver nevyvrátil a ani ho nespochybnil“.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Z uvedeného pre ústavný súd vyplýva, že v tomto prípade neboli naplnené základné predpoklady na uplatnenie zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože postup žalovaného, ktorý zariadenie sťažovateľa odstránil, nepredstavuje porušenie žiadnej právnej povinnosti. Tento záver navyše sťažovateľ ani nespochybnil.

11. Z toho dôvodu sa ústavnému súdu javí ako celkom svojvoľná argumentácia sťažovateľa, že pokiaľ mu nebola priznaná náhrada škody, mali sudy posudzovať jeho žalobu ako nárok na náhradu za bezdôvodné užívanie jeho pozemku za január 2005. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa totiž svojím skutkovým základom zjavne odlišuje od nároku na náhradu škody, ktorej sa sťažovateľ žalobou domáhal. Sťažovateľ, ktorý bol riadne právne zastúpený, pritom nepodal žiaden návrh na zmenu petitu žaloby v zmysle § 95 OSP, a to ani v priebehu konania na krajskom súde. Všeobecné sudy boli preto viazané jeho návrhom a rozhodovali iba o uplatnenom nároku na náhradu škody. Je zároveň nepochybné, že v prípade sťažovateľa nešlo o prípad podľa § 153 ods. 2 OSP, t. j. keď spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi vyplýva priamo z právneho predpisu, kedy by bol všeobecný súd oprávnený rozhodnúť *ultra petit*.

12. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku preto podľa ústavného súdu jasne a zrozumiteľne vyplýva, prečo krajský súd vyhodnotil rozsudok okresného súdu zo 14. marca 2011 vo veci samej ako správny. Krajský súd sa v odôvodnení korektne a zároveň presvedčivo vysporiadal s hlavnými argumentmi sťažovateľa, (i) s charakterom a vlastníctvom komunikácie postavenej na pozemku sťažovateľa, (ii) s predpokladmi zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorá mala sťažovateľovi vzniknúť v súvislosti

s odstránením sťažovateľovho zariadenia, (iii) s tvrdením sťažovateľa, že súdy mali posudzovať jeho nárok, ako aj nárok na náhradu bezdôvodného obohatenia, (iiii) ako aj potrebou aplikácie Občianskeho zákonníka na právny vzťah medzi účastníkmi konania, zvlášť s ohľadom na premlčaciu lehotu. Ústavný súd hodnotí napadnutý rozsudok krajského súdu ako dôkladne a kvalifikovane odôvodnený, rešpektujúci zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 OSP). Právny názor krajského súdu vyjadrený v napadnutom rozsudku preto rozhodne nemožno hodnotiť ako svojvoľný či arbitrárny. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu takéto nedostatky rozhodne nevykazuje. Krajský súd však správne prihliadol aj na celkový charakter právnych vzťahov medzi sťažovateľom a žalovaným, ktoré sú poznačené dlhodobými spormi z dôvodu kolízie verejného záujmu so záujmami jednotlivca. Tieto neurovnané spory vyhodnotil krajský súd ako dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 OSP, ktorý umožňuje inak úspešnému účastníkovi konania náhradu trov celkom alebo sčasti nepriznať. Krajský súd preto zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania iba vo výške 200 € (oproti sume 2 614,83 €, ktorú priznal žalovanému okresný súd, pozn.).

13. Krajský súd preto napadnutým rozsudkom nemohol porušiť základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 listiny a ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09). Ústavný súd preto hodnotí sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec

dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu

15. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorých obsah je totožný, ústavný súd stručne uvádza: „Judikatúra ústavného súdu je stabilizovaná v tom smere, že všeobecný súd v zásade nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru (kam patrí aj právo vlastníť majetok), ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavno-procesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy“ (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 392/08, I. ÚS 51/2010). Z tohto dôvodu je preto v kontexte už uvedeného (body 12, 13 a 14 odôvodnenia tohto uznesenia) sťažnosť taktiež zjavne neopodstatnená, a navyše v okolnostiach prípadu ústavný súd nezistil, že by mohla byť daná príčinná súvislosť medzi námietkami sťažovateľa a namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Právo sťažovateľa vlastníť majetok či na ochranu majetku nemohlo byť porušené, pretože všeobecné súdy žiadnym spôsobom nespochybnili skutočnosť, že sťažovateľ je vlastníkom pozemku, na ktorom sa nachádza miestna komunikácia.

16. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2 listiny ústavný súd uvádza, že predmetné ustanovenie upravuje spôsob a medze uplatňovania štátnej moci, no jeho

obsahom nie je základné právo, ktorého ochrany by sa sťažovateľ mohol v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy domáhať. Preto uvedené ustanovenie zásadne nie je aplikovateľné v prípade takejto sťažnosti fyzickej osoby či právnickej osoby. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti v celom rozsahu, ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2013